

Eusebi Moliné i Brasés

Parlo de cinquanta anys encara; jo in-
tenia dotze.

En el pensionat del Col·legi Salines m'hi
aburriria de valent després de la petita manifestació
que un tingué enllitat vuyt dies. Arribava a la
meua cambra lo piberin dels companys en les hores
d'esbarjo... ah! aquell riscat, aquell poch de pilota
a la parat o a les esquenes de tots nosaltres!

Jo no podia més; volia aprofitar lo matí
de primavera, transparent i flet; sortí al jardí
apuntant les iras del primer any que trobés per
la escala. Dit i fet. Ben abrigat i ab una bufanda
al coll vaig passar la porta de puntetes, espitant
a dreta i esquena. Un moment parat, vaig en-
tra lo passor ràpid i venidor del director, Pare
Juli, que pujava la escala i no podent retrocedir
a una cambra, vaig entrar a la del davant al volt
ell m'hi tenia el seu desparig. M'hi ficarse a la gola
del llop perquè semblava lo més segur que ell m'hi
fer cap, però no fou així. I jo, per aquesta
casualitat, vaig trobar una bona estona enfront de
una immensa prestatjada de llibres que m'hi desviava.

del meu revoltor propi. Prengui al èstran
la primer volum del poeta floral (1859) i ab
ell vaig fer-me una altra volta en una cambra
i sense angoras iès ni ningú, entraren
en mon sentit avell les idees catalanistes
portades per les lectures ensenyades d'e Nuli,
les raupes esvalotades d'e Nabeguer i tot
aquell bull de versos primerencs. Me tant,
per sabent el cau, llegia la Orfaneta de Menage
i la fuesa de Catalunya ...

L. Antoni Jordà

18 Març 20